

τὸν ἵππον του, ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἴδου τί εἶχε συμβῆ. Ὁ Γουίδος τοῦ Μομφόρτ, ὁ ἰκανώτερος τῶν ἐν τῷ γαλλικῷ στρατοπέδῳ στρατηγῶν, ὅστις ὦν πάντοτε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ κόμητος ἐγίνωσκε καὶ τοὺς ἀποκρυφωτέρους τῶν στοχασμῶν του, ἰδὼν ἀρξαμένην τὴν ἐφοδὸν, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀποτρέψῃ πάντοτε τὸν κύριόν του, ἐσκέφθη, ἀφοῦ αἱ συμβουλαὶ του δὲν εἰσηκούσθησαν, τίνι τρόπῳ ἡδύνατο νὰ καταστήσῃ τοῦλάχιστον αὐτὴν ἥσσαν ὀλεθρίαν εἰς τοὺς Γάλλους...

Ὅθεν, λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τάγματα τινὰ Βουργωνδίων, καθ' ἣν στιγμήν ἡ μάχη ἐμαίνετο παρὰ τὴν Πύλην, παρέκαμψε τὸν Ἅγιον Γερμανόν, διέβη τὸν ποταμὸν Ταχυρρόαν καὶ ἐπλησίασεν ἀπαρτήρητος εἰς τὴν φέρουσαν τὸ ὄνομα τοῦ ποταμοῦ τούτου Πύλιν.

Καθ' ὅσον ἐπροχώρει, ὁ θόρυβος ἤλαττο αὐτοῦ.

Παρατήρησε τὰς ἐπάλλξεις· οὐδεὶς φρουρός.

Παρατήρησε τὸν πύργον· οὐδεὶς σκοπός.

Ἐξεπλάγη καὶ προέβη μετ' ἐπιφυλάξεως, ὑποπτευόμενος ἐνέδραν...

Ἐφθασε τέλος ὑπὸ τὰ τείχη, ἀλλ' οὐδένα εἶδεν.

Ἐστήριξεν ἐπ' αὐτῶν τὰς κλίμακας, καὶ οἱ Βουργωνδιοὶ ἤρχισαν ν' ἀναβαίνωσιν· ἀλλ' οὐδεὶς ἐφαίνετο.

Ἐπὶ τέλους, ἀνέβησαν ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων, καὶ εὖρον αὐτὰς ἐρήμους.

— Ὁ Θεὸς τοὺς ἀπετύφλωσεν! ... ἀνέκραξεν ὁ Μομφόρτ λίαν εὐσεβῶς.

— Ὁ Θεὸς τοὺς ἀπετύφλωσεν! ... ἐπανάλαβον πάντες.

Καὶ ἐπροχώρησαν.

Ἀρήσας φρουρὰν ἐπὶ τῶν τειχῶν καὶ τοποθετήσας τοὺς γενναϊότερους ἐπὶ τοῦ πύργου, ὅπου ἀνεπέτασε τὴν γαλλικὴν σημαίαν, κατήλθεν, ἠνέφξε τὴν πύλιν καὶ ἐπεμψεν ἀγγέλους πρὸς τὸν κόμητα, προσκαλὼν αὐτὸν νὰ σπεύσῃ ἐκεῖ, διότι ἡλώθη ἤδη τὸ φρούριον.

Ἡ εἰδήσις αὕτη ἔφθασεν εἰς τὸν Κάρολον, τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἡτοιμάζετο οὗτος νὰ διατάξῃ τὴν ὑποχώρησιν.

Ὁ κόμης ἀνεθάρρησε καὶ ἐπειδὴ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐνεθυμείτο πάντοτε τὸν Ἅγιον Μαρτίνον, ἀνέκραξε σταυροκοπούμενος:

— Ὡ ἐνδοξότατε βαρόνε, δύο χρυσὰ κηροπήγια θ' ἀφιερῶσω τῶρα εἰς τὸν ἐν Τοῦρ ναόν σου ἐξ εἰκοσι λιτρῶν ἑκάστον!

Εὐχὴν, ἣν ἐπανάλαβον καὶ οἱ περὶ αὐτόν.

Εἶτα, διατάξας τοὺς στρατιώτας του νὰ προσποιῶνται ὅτι ἐπέμενον νὰ ἐκβιάσωσι τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἔδραμεν ὅπου ἡ τύχη εἶχε πολεμήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Τῇ εἶπεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐγκαταλίπῃ εἰς ἑαυτόν.

Τὴν ἐνουθέτησε νὰ εἶναι ὑπομονητικὴ καὶ πρᾶξις πρὸς τὴν Σάρραν. Ἴσως ἡ δεσποινὴς Δεσυνὴ προώριστο νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν σωτηρίαν τὸ ἀπολωλὸς τοῦτο πρόβατον.

Ἐπὶ ὁλόκληρον ἡμέραν ἡ νεανὺς ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἰσχυρωτέραν, ἐλαφροτέραν. Ἀλλ' ἡ νύξ ἐπνήγαγε τὴν ταραχὴν εἰς τὸ πνευμά της. Ἐλουπέτο ὅτι ἐνεκλείσθη ἐν τῷ μοναστηρίῳ ἐκεῖνῳ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἤθελον νὰ εἰσδύσωσι διὰ τῶν τειχῶν καὶ νὰ ἀκολουθήσωσι τὸν Σεβεράκ καὶ τὴν Σάρραν. Ἐφοβεῖτο προσδοσίαν τινά.

Ἀπόπειρά τις ἀποφασιστικὴ τῆς Σάρρας ἡδύνατο νὰ κάμψῃ τὴν θέλησιν τοῦ Πέτρου.

Καὶ μετὰ θλίψεως ἀνεμιμνήσκετο τῆς σκηνῆς, ἐνθα παρευρέθη, ἐν τῷ ἀνθοκομείῳ τοῦ Καναλέλ. Οἱ καυστικοὶ λόγοι τῆς Σάρρας ἐπανήρχοντο εἰς τὰ ὦτά της, ἔβλεπε τοὺς τεταμένους βραχίονας, τὸ φρικτὸν στόμα, τοὺς πεπλανημένους ὑπὸ τῆς μέθης τῶν αἰσθήσεων ὀφθαλμούς της.

Ἐζηλοτύπει. Μάτην τότε ἐγονυπέτει καὶ ἐπέταττε τῇ ιδέᾳ αὐτῆς νὰ ἀνυψωθῇ ὑπεράνω τῶν γηϊνῶν ἀθλιότητων καὶ ἀδυναμιῶν.

Ἀνυποτάκτως ἡ ιδέα της εἶπε. Μετὰ φρίκης ἡ Λευκὴ ἔβλεπεν ἑαυτὴν ἐσπιλωμένην διὰ τῆς κηλίδος τῆς ἀντεραστρίας της, καὶ ἐφρικία καὶ ἔκλαιε.

Δὲν εἶχεν ἄδικον νὰ φοβῆται. Ἡ ἀναχώρησις της προξένησε τῇ Σάρρᾳ πολὺν ἀνακούφισιν. Βεβαία οὖσα, ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπε πλέον, ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, τὸν Πέτρον μετὰ τῆς Λευκῆς, ἀνέπνευσεν. Ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου της καὶ ἐζήτησε ν' ἀπαντήσῃ τὸν Σεβεράκ.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆς ὁ νεανίας δὲν ἤρχετο εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ὀνορίου.

Ἐπροφασίσθη παρὰ τῷ κόμητι ὅτι ἔχει νὰ τακτοποιήσῃ ὑποθέσεις τινάς, καὶ ὁ κ. Καναλέλ ἠρέκεσθη ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ.

Ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας, ἀπὸ τῆς πρωίας μέχρι τῆς ἐσπέρας, κατασκοπεύουσα ἡ Σάρρα, ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος της, δὲν ἀπώλεσεν ἐκ τῆς ὄψεως τὴν θύραν τῆς εἰσόδου.

Κατατρωθεῖσα ὑπὸ ἀνυπομονησίας δὲν ἡδυνήθη ἐπὶ πλέον ν' ἀναμένῃ. Ἡθέλησε, μὲ πάντα κίνδυνον, νὰ συναντήσῃ τὸν Πέτρον.

Καὶ προφασιζομένη, ὅτι ἐλησμόνησέ τινα τρίχαπτα εἰς τὸ μέγαρον Καναλέλ,

ἀνεχώρησε τῇ πρωτῇ μετὰ τῆς κ. Στέβαρτ καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ Bois-le-Roi.

Ὅχημα ἀποσταλὲν ἐπὶ τούτῳ τὴν ἀνέμενε. Ἡ κόμησσα μετέβη εἰς τὸν πύργον, ἵνα μὴ ἐκπλήξῃ τὴν σύντροφόν της, εἰς τὴν διηγῆσθαι τὴν αὐτὴν ἱστορίαν, ἣν καὶ εἰς τὸν κόμητα, καὶ ἀφοῦ προεγευμάτισεν ὠδηγήθη παρὰ τῇ κυρίᾳ Σεβεράκ.

Κατὰ τὴν ἀπὸ Καναλέλ εἰς Bois-le-Roi μετάβασιν ἡ καρδιά τῆς Σάρρας ἐπαλλε σφοδρῶς.

Ἐσκέπτετο ὅτι θὰ καταλάβῃ αἰφνης τὸν Πέτρον μόνον, μὴ δυνάμενον συνεπῶς ν' ἀμυνθῇ.

Ἦτο ἐξαίρετος καιρὸς, καὶ ἡ Σάρρα ἐφαιδρύνθη λίαν· διελέχθη καὶ ἐγέλασε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὁδοῦ.

Ἀλλ' ἀφικομένη, κατελήφθη ὑπὸ σπουδαίου φόβου· ἂν ἐκεῖνος δὲν ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν του;

Τὸ αἷμα ἀνῆλθεν ἐκ τῆς καρδίας ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Ἀλλὰ πῶς δύναται νὰ μὴ ᾔται; Ἡ στάσις τῆς ἀμάξης ἔθηκε τέρμα εἰς τὰς ἀγωνίας της.

Κατήλθε μετὰ τῆς κ. Στέβαρτ, ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς εἰσόδου, διήλθε τὸν ἐπιμελῶς ὑπὸ δεινροστοιχιῶν τεμνόμενον κήπον, καὶ παρουσιασθείσης ὑπηρετρίας τινός, ἐζήτησε τὸν κ. Σεβεράκ.

Ταῦτοχρόνως ἡ γραῖα ἐνεφανίζετο ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ διαδρόμου. Εἰσῆγαγε μετὰ πλείστης ὁσπτε εὐπροσηγορίας καὶ προσηνείας αὐτὴν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ᾗ ἐξ ἀνάγκης ἡ Σάρρα ὤφειλεν, ὑποκρινομένη τὸν σκοπὸν της, νὰ διαλεχθῇ μετὰ τῆς μητρὸς ἐκεῖνου. Τέλος, κατὰ τὴν διάλεξιν, ἀφῆκε τὰς λέξεις ταύτας:

— Μήπως ὁ διοικητὴς δὲν εἶναι εἰς Bois-le-Rei;

— Ὅχι, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ γραῖα, μετέβη εἰς Παρισίους, ὡς πράττει καθ' ἐκάστην!

Ὡς πράττει καθ' ἐκάστην! Καὶ δὲν τὸν ἔβλεπέ τις ἀπὸ ἐβδομάδος σχεδόν. Ποῦ ἄρα μετέβαινε; Μὴ ἐπεριπόλει περὶ τὸ μοναστήριον, ἐν ᾧ εἶχεν ἐγκλεισθῇ ἡ Λευκὴ; Ἐφάνη τῇ Σάρρᾳ ὅτι ἡ ἡμέρα ἐγίνετο σκοτεινότερα, καὶ ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς οἰκίας ἐκείνης, πρὸς τὴν μετὰ τὴν ἡμέραν τοῦ σπουδῆς, ἦτο πνιγνῆ. Καὶ γενομένη τόσοῦν κατηφῆς, ὅσον ἦτο φαῖδρὰ εἰσερχομένη, ἀπεχαιρέτισε τὴν κυρίαν Σεβεράκ καὶ ἀπεμακρύνθη. Ἐπιστρέψασα εὖρε τὸν κόμητα, ὅστις τὴν ἀνέμενε, καὶ τὴν ἠρώτησε πῶς διήλθε εἰς τὸ ταξείδιόν της. Εἶτα, ὡς περὶ ἀπλουστάτου τινος πράγματος προκειμένου,

— Ὁ Σεβεράκ ἦτο ἐνταῦθα πρὸ ὀλίγου, εἶπε καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ μεταδώσω ὑμῖν τὰς ταπεινοτάτας προσήσεις του.

Ἡ Σάρρα ὠχρίασεν ὑπ' ὀργῆς. Ἐκεῖνον δὲν μετέβη ζητοῦσα τόσοῦν μακρὰν, ἡδύνατο ν' ἀπαντήσῃ ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ της. Ἄλλοτε ἀπόκρυφός τις φωνὴ τῇ ἀνήγγελλε πότε ἐμελλε νὰ ἔλθῃ. Ἀνέμενε λοιπὸν πότε θὰ ἐπεσκέπτετο πάλιν αὐτοῦς, ὅπως τὸν συλλάβῃ, καὶ ἐξηγηθῇ μετ' αὐτοῦ ὕστατον. Μάτην ὅμως ἀνέμενε καθ'

ἐκάστην. Τέλος τὴν προτεραιάν τοῦ γάμου ἤλθε. Ἀνέβη κατ' εὐθείαν παρὰ τῷ κόμητι, μεθ' οὗ ἐκλείσθη ἐν τῷ θαλάμῳ.

Ἡ Σάρρα, ἀφήσασα τὴν κυρίαν Στέβарт, μετέβη νὰ καιροφυλακτῇ ἐν τῷ διαδρόμῳ, δι' οὗ ἐξήρχετο ὁ Πέτρος, τὴν στιγμὴν τῆς ἐξόδου του. Ἡ διόδος ἦτο σκοτεινὴ. Ἡ Σάρρα, κινδυνεύουσα νὰ καταληφθῇ αἰφνης ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἔμεινε ἐκεῖ, δάκνουσα τὰ χεῖλη, κινουῖσα τὸν μικρὸν πόδα τῆς ἐντὸς τοῦ μεταξίνου σανδαλίου τῆς, ἡρσιμένη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀκρωμένη ἀορίστως τῆς φωνῆς τῶν διαλεγόμενων δύο ἐκείνων ἀνδρῶν. Ἡ καρδιά τῆς ἐπαλλε φρικωδῶς καὶ ἐταράσσετο ὑπὸ νευρικῶν σπασμῶν. Τέλος μετὰ λίαν μακρὸν χρόνον, ἡ θύρα ἀνεψήθη καὶ ὁ Πέτρος ἐξῆλθε μόνος.

Ἐποίησέ τινα βήματα, αἰφνης ἔστη, εὐρεθεὶς ἀντιμέτωπος τῆς Σάρρας. Παρασυνθεῖσα ἐκ τῆς φλογὸς τοῦ παθους τῆς, ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐρρίφθη ἐπ' αὐτοῦ. Οὗτος ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' αὕτη ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, ξένως μειδιῶσα. Ὁ Πέτρος ἐμάντευσε πάραυτα τὸν κίνδυνον προσεπάθησε λοιπὸν νὰ φύγῃ ἀλλ' ἐκρατεῖτο καὶ ἐσφίγγετο ἰσχυρῶς ἀπὸ τοῦ βραχιόνος, καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπασθῇ ἀπ' αὐτῆς. Ἐν τῇ ἡμισκοτίᾳ τοῦ διαδρόμου, ἐποίησεν ἐν κίνημα βίαιον ὅπως τῆς διαφύγῃ, πλὴν αὕτη τὸν συνέλαβεν ἀπὸ τοῦ τραχήλου. Προσεπάθησε τότε νὰ τὴν ἀπωθήσῃ.

— Σάρρα, παραφρονεῖτε, εἶπε χαμηλοφώνως, φοβούμενος λίαν μὴ προσελκύσῃ τινά.

Ἡ Σάρρα ὕψωσε τότε μεταξίνον τι παραπέτασμα, ὡς ἐλκύουσα αὐτὸν διὰ τῆς βίας, εἰσῆγαγεν ἐν τῷ ἀνατολικῷ θαλάμῳ. Ἐφρίξεν ἐκεῖνος ἐπανευρισκόμενος ἐκεῖ, ἀνεγνώρισε τὸ ὀλέθριον μέρος, ἐν ᾧ τὸ πᾶν ἐφαίνετο παρεσκευασμένον διὰ τὴν ἡδονήν, τὰ ἀνάκλιτρα παρίσταντο χαμηλὰ καὶ μαλθακά, οἱ τοῖχοι ὑπὸ φαγεντιανῆς τέχνης κοσμούμενοι ἐθάμβουν τὸ βλέμμα, τὰ ἡδυπαθῆ ἀρώματα ἐξηρέθιζον τὰς αἰσθήσεις, ὁ τοῦ ὕδατος ἐν μαρμαρίνῃ δεξαμενῇ πίπτοντος μορμυρισμὸς ἐνάρκου τὴν βούλησιν. Ἡ κυρία Στέβарт ἐκπληκτος ἐθεώρει τὸν Πέτρον καὶ τὴν Σάρραν, μὴ τολμῶσα νὰ προφέρῃ λέξιν...

— Ἀφετέ μας μόνους πρὸς στιγμὴν, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή. Ἡ γραῖα Ἀγγίλις ὠρθώθη ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς, καὶ ἀνεφώνησε μετ' ἐκφράσεως τρωθείσης αἰδοῦς.

— Ἀλλὰ σκέπτεσθε τί πράττετε, προσφιλὴς μοι ;... Τί εἶναι πάλιν τοῦτο ;

Ἡ Σάρρα ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα πύρινον, καὶ ὕψουσα τοὺς ὦμους, ἀποφασίσασα οὐδενὸς νὰ φείσθῃ πλέον.

— Τὸν ἀγαπῶ ! Ἀνήκω εἰς αὐτόν, ἰδοὺ τὸ πᾶν εἶπε, διὰ φωνῆς τρομώδους. Ἐξέλεθε λοιπὸν !

Ἡ Στέβарт ὠπισθοπόρησεν, ὥστε εἶδεν ἐμφανιζόμενον τὸν διάβολον, καὶ ὑπὸ ταραχῆς ἀνεκφράστου καταληφθεῖσα ἐξῆλθε προσκρούουσα ἐπὶ τῶν ἐπιπλῶν καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν ὀπισθεν τῆς. Μόλις ἡ Σάρρα

ἔμεινε μόνη μετὰ τοῦ Πέτρου ὤρμησεν ἐπ' αὐτοῦ. Αἱ περιχειρίδες τῆς ἐσθῆτός τῆς ἀνυψώθησαν καὶ ἐφάνησαν γυμνοὶ οἱ ὠρατοὶ βραχιόνες τῆς.

— Αὐριον λοιπὸν ! τῷ εἶπε μὲ πεπλανημένον ὄμμα. Αὐριον, αἶ ! Ἀλλ' ἔως οὐ τὰ πάντα δὲν τελειώσωσι, θὰ τρέφω τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ σὰς ἴδω ὀπισθοχωροῦντα... Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα, ἐὰν εἰσθε τίμιος ἄνθρωπος. νὰ μ' ἐγκαταλείψετε...

Καὶ τοῦ Σεβράκ ἀκινήτου καὶ ἀφώνου διατελοῦντος, ἀπαθὲς ὕφισταμένου τὴν κατὰ τῆς συνειδήσεώς του κατευθυνόμενῃ ταύτην ἔφοδον,

— ὦ ! καρδιά ἐκ μαρμαρίου ! ἀνεφώνησεν ἡ Σάρρα μετὰ φρίκης. Οὐδὲν λοιπὸν δύναται νὰ σὲ συγκινήσῃ ; Τὰ πάντα λοιπὸν ἐλησμόνησας ; Ἐδῶ, εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἔπεσα ἐν ταῖς ἀγκάλας σου... Ἰδὲ τοὺς τοίχους τούτους, οὐδὲν λοιπὸν σοὶ ὑπομιμνήσκουσι ; Τὸ ἡμίφως τοῦτο οὐδεμίαν ἀνακαλεῖ λοιπὸν εὐτυχὴ ἀνάμνησιν ! Καὶ ὅμως μὲ ἡγάπας ! Τὰ χεῖλη σου μοὶ τὸ εἶπον, διὰ τῶν ἀσπασμῶν μάλλον ἢ διὰ τῶν λόγων ! Καὶ θέλεις νὰ μ' ἐγκαταλίπῃς, ὅτε γινώσκεις ὅτι εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ μὲ φονεύσῃς ! Ἀλλὰ θεώρησέ με λοιπὸν, πιστεύω ὅτι δὲν εἶμαι ἄξια τῆς περιφρονήσεώς σου !

Καὶ διὰ κινήματος ὑπερηφάνου ἀναιδείας, ἐξεκόμωσεν τὴν ἀμπεχώνην τῆς καὶ ἠνέωξε τὸ στήθος.

Ἐπὶ τῶν λευκότερων χιόνων ὤμων τῆς ἔπιπτεν ἡ χρυσὴ κόμη τῆς.

Ἐν τῇ ροδίῃ χροίᾳ τῶν τοίχων τῆς αἰθούσης ἐκείνης, ἀπαστραπτόντων ὑπὸ πολλοῦ κόσμου, ἡ καλλονὴ αὐτῆς ἔλαμπε διεγείρουσα τὴν ζηλοτυπίαν τῶν ἀγγέλων.

Οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθηροβόλουν, περιβαλλόμενοι ὑπὸ μέλανος κύκλου, ἐξαίροντος ἔτι μάλλον τὴν ἡδυπαθῆ ὠχρότητα τῆς μορφῆς τῆς, τὸ ὕγρον στόμα τῆς ἐπτύσσετο ὡς ἴν' ἀσπασθῇ. Ἐν γένει καθ' ὅλον τὸ ἀξιολάτρευτον ἐκεῖνο φλογῶδες ὃν διεχεῖτο γόνιτρον ἀκαταμάχητον, ἀποπλανῶν.

Ὁ Σεβράκ, θαμβωθείς, ἔκλεισε τὰ ὄμματα ἵνα μὴ βλέπῃ πλέον. Ἀλλ' αὕτη, φλέγουσα ἤδη καὶ θέλουσα νὰ τὸν ἐξάψῃ, ἐπλησίασε, καὶ περικαλύπτουσα, αὐτὸν διὰ τοῦ θερμοῦ ἐξ αὐτῆς ἀποπνέοντος ἀρώματος, τῷ ὠμίλει εἰς τὸ οὖς :

— Λάβε οἶκτον δι' ἐμέ, μὴ μὲ θυσιάσῃς, ὅτε δύνασαι νὰ μὲ σώσῃς. Σὲ ἀγαπῶ τόσον πολὺ ! Γινώσκεις ὅτι τὸ πᾶν ὑπέταξα εἰς σέ, εἰς σὲ μόνον περιπτύσσομαι τὸ σὺμπαν, σὺ εἶσαι τὸ πᾶν δι' ἐμέ... Ποῦ θὰ εὕρῃς γυναικα τόσῃ εἰς σὲ ἄφωσιμένην ; ὦ ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἀποσπάσω τοῦ ψυχροῦ τούτου καὶ λεπτολόγου κόσμου. Διατί δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἄρῃ εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ ν' ἀπέλθω μακρὰν ! Θέλεις ν' ἀναχωρήσωμεν ὁμοῦ ; Φύγωμεν, εἰς τινα ἀγνωστον γωνίαν, ὅπως ζήσωμεν μὴ μεριμνῶντες περὶ τῶν ἄλλων ! ὦ ! νὰ εἶμαι ἐλευθέρω τῶν κοινωνικῶν ἀλύσεων, νὰ μὴ σὲ ἀφίνω ποτὲ ν' ἀπομακρύνεσαι ἀπ' ἐμοῦ, νὰ δύναμαι ἀδεῶς νὰ σὲ

λατρεύω, καὶ νὰ γείνω δούλη σου ! Ἐλθέ ἐλθέ ! Ἀγώμεν !

Ἐπανέλαβεν αὐτῷ τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν δι' εἰκοσι διαφόρων τρόπων, φλέγουσα αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός τῆς, ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ στήθους του, παράφρων, ἐκτὸς ἐαυτῆς, ἐπιλαθόμενη τῶν πάντων, ἐτοίμου ν' ἀπολεσθῇ ἀσυγγνώστως, ἂν ἐκεῖνος ἤθελεν, ὅστις ἀπ' ἐναντίας διετέλει πεπηγὼς ἐν τῷ μέσῳ τῶν περιφράσεων τῆς, κωφὸς εἰς τὰς ἱεσείας τῆς.

— Μοὶ ὀφείλεις τὴν ζωὴν σου, ἀνήκει εἰς ἐμέ, σοὶ ἔδωκα τὴν ἰδικήν μου, ἐπανελάβεν ἡ Σάρρα, προσπαθοῦσα νὰ συγκινήσῃ ἄλλως τὴν καρδίαν τοῦ νέου. Ἐμειθα συνδεδεμένοι ἀδιαρρήτως. Ἀγνώστον ! δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς. Ἄν δὲ μείνῃς, τετέλεσται... ἐχάθην !...

Ἡ Σάρρα ὠπισθοδρόμησεν ἐν βῆμα ἔθεώρησεν αὐτὸν καὶ τὸν εἶδε γαλήνιον καὶ ἀποφασιστικόν. Ἐποίησεν ἐν κίνημα παραφροσύνης, ἔλαβε μετὰ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν τῆς, ἥτις τῇ ἐφάνη ὅτι ἔμελλε νὰ διαρραγῇ καὶ ἤρξατο νὰ στρέφεται, ὡς θηρίον ἐν κλωβῷ κεκλεισμένον, περὶ τὴν αἰθουσαν, μεθ' ὃ ἔστη πρό τιнос παμμεγέθους κατόπτρου, παρετήρησε τὴν ἡμιανεωγμένην ἐσθῆτα, ἡμίγυμνον αὐτὴν παριστῶσαν, ἠρυθρίασεν ὑπ' αἰσχύνῃς, καὶ πλήρης λύσσης, ὤρμησε κατὰ τοῦ Πέτρου.

— Ἀθλίε ! ἀνεφώνησεν ! Μοὶ ἐμποιεῖς φρίκην ! Εἶσαι ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων !

Ὁ Σεβράκ ἠρυθρίασεν αἰδημόνως καὶ μειδιάσας πικρῶς :

— Προτιμῶ, εἶπε, τὰς ὕβρεις τῶν δεήσεών σας. Μοὶ εἶναι ἡττον ὀδυνηραῖ...

Ἡ Σάρρα ἐπανῆλθε παρ' αὐτῷ, κρατεῖα καὶ δειλή.

— Σὲ ἐλύπησα ἴσως ; ἠρώτησεν, οἶονε ἐπιλαθόμενη πλέον πάντων τῶν λόγων, οὓς προὔφερε. Δὲν ἤξευρω οὔτε τί λέγω, συγχώρησόν με... Πῶς δύναμαι νὰ σὲ λυπήσω, σέ, ὃν ἐπιθυμῶ νὰ καταστήσω τόσον εὐδαίμονα !... Ἀλησμόνησον πάντα, ἐκτὸς τῆς πρὸς σὲ λατρείας μου... Μὴ μ' ἐγκαταλείπεις, ἕνεκα αὐτῆς τῆς Λευκῆς, ἥτις δὲν σὲ ἀγαπᾷ, ἀλλ' οὔτε δύναται νὰ σ' ἀγαπήσῃ...

Ἦρπασεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὤμων, καὶ θεωροῦσα σοβαρῶς :

— Σκέφθητι ! Καὶ ἀποφάσισον συνετῶς. Καθότι, μάθε το... δι' ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, σὲ θέλω ἰδικόν μου ! Ὑπαγε τώρα.

Καί, ὕψωσασα τὸ μεταξίνον παραπέτασμα, ἔδειξε τῷ Σεβράκ τὴν ὁδόν, δι' ἧς ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ.

Ἐκείνη ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ὀρθία, ἀκούσασα τὸν κρότον τῶν βημάτων τοῦ νεανίου, εἶτα ἐπορεύθη εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τῆς, καί, ἀνοιξάσα αὐτήν, ἐκάλεσε διὰ νεύματος τὴν ἀγαθὴν Στέβарт.

Ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐξηπλημένη χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν.

Ἡ γραῖα φίλη τῆς, διακειμένη ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀποκαλύψεως τόσῃ ἀποτόμως αὐτῇ γενομένης, ἐστράφη μετ' ἀνησυχίας πέραξ αὐτῆς, καὶ βλέπων αὐτήν

ἀδρανῆ, ὡς νεκράν, ἐτόλμησε νὰ τὴν καλέσῃ ἐξ ὀνόματος πρῶτος κατ' ἀρχάς, εἶτα, τῆς νεαρᾶς γυναικὸς μὴ ἀποκρινομένης, ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου της. Ἡ Σάρρα στραφεῖσα ἐθεώρησεν ἀτενῶς τὴν Ἀγγλίδαν.

— Αἱ λοιπόν, προσφιλὲς μοι, εἶπεν ἡ Στέβαρτ πρῶτος, εἰσθε ὀλίγον ἡσυχωτέρα τώρα; Ὅ,τι πρὸ ὀλίγου μοι εἶπετε, Σάρρα, εἶναι πράγματι τρομερόν, καὶ μόλις τολμῶ νὰ πιστεύσω ὅτι γυνή, τόσῃ καλῶς ἀνατραφεῖσα καὶ ἐκπαιδευθεῖσα ὡς ὑμεῖς, παραδίδεται εἰς ὁρέξεις τόσῃ...

— Ἐχετε δίκαιον, διέκοψεν ἡ Σάρρα, μετὰ θλιβεροῦ τόνου. Ἐνθυμεῖσθε, Στέβαρτ, τὸν χρόνον ἐκεῖνον, καθ' ὃν παρεπονόμην σφοδρῶς ὅτι οὐδέποτε ἡσθάνθην πάλλουν τὴν καρδίαν μου; Πάλλει τώρα, Στέβαρτ, μέχρι διαρρήξεως! καὶ ὑποφέρω! ὑποφέρω σκληρῶς...

— Ἀλλὰ, τέκνον μου, ὁ κόμης τέλος, ὁ σύζυγός σας... ἀνεφώνησεν ἡ νέα Ἀγγίλις σκαμδαλισθεῖσα.

— Πάντα κοινωνικὸν δεσμὸν ἀπέπτυσα, πάντα περιεφρόνησα ἄφ' ὅτου ἠράσθην! Οὐδὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ δι' ἐμέ, οὐδὲν, ἐκτὸς τοῦ ἐραστοῦ μου.

Ἡ Στέβαρτ, τεθλιμμένη ὕψωσε τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν. Τοῦ ἐραστοῦ της! Θεέ μου! εἶχε λοιπὸν ἐραστὴν ἡ προσφιλὴς της Σάρρα! Ἐκαθέσθη εἰς τὴν ἀκραν τοῦ ἀνακλιντροῦ καὶ λαβοῦσα τὴν χεῖρα τῆς Σάρρας, ἥτις ἔφλεγε:

— Ἀγαπητέ μοι θησαυρέ, πρὸς Θεοῦ! συνέλθετε, εἶπε μετὰ τῆς πουριτανῆς σοβαρότητός της· ἐὰν διεπράξατε σφάλμα τι πρέπει νὰ τὸ ἐπανορθώσητε... Αὐτὸ διατελεῖ ἄγνωστον. Ὁ σύζυγός σας οὐδὲν ὑποπτέει, τοῦτο δὲ καθιστᾷ τὸ ἔργον εὐκολώτερον... Μὴ ἀπανιδῆτε πλέον ἐκεῖνον, δι' ὃν ἀπόλλυσθε... Ἐπανελθετε εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κατήκοντος... Λησμονήσατε.

— Θὰ λησμονήσω, ἴσως, ὅταν ἀποθάνω, εἶπεν ἡ Σάρρα, ἐγερθεῖσα ἀποτόμως, ἀλλ' οὐδέποτε ἐφ' ὅσον ζῶ... Πιστεύσατε, ἀγαθὴ Στέβαρτ, ὅτι ἂν ἡδύνατό τις νὰ μὲ πείσῃ ὅπως μεταβάλλω ἰδέαν θὰ ἦσθε ὑμεῖς, ἡ καλλίστη καὶ ἡ μάλλον ἀφωσιωμένη τῶν γυναικῶν...

Ἡ Στέβαρτ, ταραχθεῖσα, ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ἐτείνε τοὺς βραχίονάς της καὶ περιεπτύχθη εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸ προσφιλὲς τέκνον.

— Ἀ! Θεέ μου, ἀγαπητὸν τέκνον, ἐτονθόρουζε, πόσῃν θλίψιν μοι προξενεῖτε!

— Ἀλλὰ τί σκοπεύετε νὰ πράξετε;

— Ν' ἀναχωρήσω.

— Ἀλλὰ μετὰ τίνος;

— Μετ' αὐτοῦ ἡ μεθ' ὧμων! Ὅπως καὶ ἂν ἦναι πρέπει νὰ φύγω. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀπωθήσετε, ὅταν δὲν ἔχω πλέον ἄλλο ἔρεισμα ἢ τὸ ὑμέτερον.

— ὦ! Σάρρα, ἀλλ' εἶνε δυνατόν;

— Ἀκούσατέ μοι, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, μέλλω νὰ ἐτοιμάσω τὰ πράγματά μου. Θ' ἀναγγείλητε λοιπὸν τὴν ἀναχώρησίν σας δι' αὐρίον, μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου, καὶ θὰ παραλάβητε ἀπὸ τῆς ἐσπέ-

ρας ταύτης τὰ κιβώτιά σας καὶ τὰ ἱδικά μου. Θὰ τὰ ὀδηγήσητε ὑμεῖς αὐτὴ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Louvre, καὶ θὰ μὰς περιμένουν ἐκεῖ.

Καὶ ἀποστομώσασα τὴν Στέβαρτ δι' ἐνὸς ἐπιτακτικοῦ βλέμματος, ἡ Σάρρα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἡ ἀγαθὴ κυρία, ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ ἀποφάσει τῆς Σάρρας, ἠκολούθησεν αὐτῇ, καὶ μὲ τοὺς ἐν ἀταξίᾳ πίπτοντας κατὰ μῆκος τῶν παρειῶν της μακροὺς βοστρύχους της, μὴ γινώσκουσα πλέον εἰς ποῖον ἄγιον νὰ ταχθῇ, παρέστη εἰς τὸ ἀνοιγμα τῶν ἐρμακρίων τῆς νεαρᾶς γυναικὸς.

Ἐν τινι κιβωτίῳ ἡ Σάρρα ἀφῆκε τὸ λαμπρὸν περιδέραιον, ὅπερ ἡ Λευκὴ εἶχε δώσῃ αὐτῇ, τῇ στιγμῇ τοῦ γάμου της, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ κόμητος δωρηθέντα αὐτῇ κοσμήματα... Δὲν ἠθέλησε νὰ παραλάβῃ ἐκ τῆς οἰκίας ταύτης ἢ τ' ἀναγκαῖα ἐνδύματα δι' ὅκατέμερον ταξιδίου.

Ἐθηκε τὰς κλεῖδάς της ἐν τινι ἀρχαίῳ χαλκίνῳ ποτηρίῳ, καὶ τὰ πάντα διευθετήσασα, ἐφάνη γαληνιωτέρα.

Ἐστράφη πρὸς τὴν κυρίαν Στέβαρτ, λίαν κατατεθλιμμένην οὖσαν, καὶ τῇ ὠμίλησε πρῶτος, παρακαλοῦσα νὰ φεισθῇ αὐτῆς καὶ νὰ μὴ τὴν προδώσῃ

— Δὲν θὰ εἰσθε πολὺ δυστυχὴς, ἐὰν σὰς παραλάβω μετ' ἐμοῦ, εἶπε, προσποιουμένη φαιδρότητα, ἥτις πολὺ ἀπέχευεν ἀπ' αὐτῆς, θὰ περιοδεύσωμεν ὁμοῦ. Θέλω νὰ κάμωμεν τὴν φορὰν ταύτην τὸν γύρον τοῦ κόσμου.

Εἶτα, ἀκούσασα κρότον βημάτων εἰς τὸν ἀντιθάλαμον:

— Προσοχή, κάποιος ἔρχεται, ἀνεφώνησε. Προσποιήθηκε ὅπως δύνασθε.

Ὁ κόμης εἰσῆλθε, κρατῶν τὸν πῖλον καὶ τὰς χειρίδας εἰς τὴν χεῖρα. Ἐφάνη πως λυπηθεὶς ἰδὼν τὴν Σάρραν ἀτημέλητον.

— Πῶς! ἀγαπητή, δὲν εἰσθε ἐτοίμη; εἶπεν. Ἐλησμονήσατε λοιπὸν ὅτι μέλλομεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ μοναστήριον, ὅπως ἀποφασίσωμεν μετὰ τῆς Λευκῆς περὶ τῶν τελευταίων παρασκευῶν μας δι' αὐρίον;...

Ἡ μορφή τῆς Σάρρας συνεσπάσθη. Ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀπολέσῃ χρόνον,

— Πράγματι, τὸ ἐλησμόνησα, ἀπεκρίνατο. Ἀλλὰ δὲν σημαίνει, διότι αὐτὸ εἶναι δύο λεπτῶν ὑπόθεσις... Βάλλω μίαν ἐσθῆτα ἀμέσως καὶ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας. Συνομιλήσατε ἐν τῷ μεταξύ μετὰ τῆς κυρίας Στέβαρτ, ἥτις πάσχει ἐξ ἡμικρανίας... Ἐκλαυσε τόσον, ἡ δυστυχὴς, σκεπτομένη ὅτι θὰ χωρισθῇ ἀφ' ὧμων αὐρίον τὸ ἐσπέρας...

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν βλέπω ἔτοιμα τὰ κιβώτια ταῦτα; Ἀλλὰ πῶς! ἀγαθὴ κυρία Στέβαρτ, μὰς ἐγκαταλείπετε τόσον ταχέως;

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἀγγίλις, κατατεταραγμένη, ἤρχιζεν αὖθις τοῦ κλαυθμοῦ:

— Ἀλλὰ διατί δὲν μένετε λοιπὸν; Ἡ κόμησσα ἀσμένως θέλει νὰ σὰς ἔχη παρ' αὐτῇ. Ὑμεῖς μόλις δεκαπέντε ἡμέρας εἰσθε ἐνταῦθα!

[Ἐπεται συνέχεια].

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ

Ο ἐκ Πύργου κκ. Ἰω. Σπασάρης καὶ Νικ. Α. Λογοθέτης παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ ΣΤ' ἔτους.

Ὁ ἐκ Πατρῶν κ. Νικόλαος Γ. Κάδδουρας παρακαλεῖται νὰ ἀποστείλῃ τὴν συνδρομὴν τοῦ Δ', Ε' καὶ ΣΤ' ἔτους.

κυρίας Κασσάνδραν Πλυτᾶ, Κυρίαν Ἀρκουδάρη καὶ Ἑλένην Ἀκριβοῦ καὶ κκ. Κωνστ. Βασιλείου, Μιλτ. Μακρῶν, Χριστόφορον Βιτάλην, Δημ. Μυλασπίαν, καὶ Κύριον Ἀρεταῖον. Συνδρομαὶ ὧμων ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Μάρκον Βασάλον. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 484 μέχρι σήμερον καὶ ἀποδείξις πληρωμῆς παρεδόθησαν τῷ πληρώσαντι τὴν συνδρομὴν ὧμων. — κ. Ὀλγαν Π. Κτενᾶ. Ἡμερολόγιον ἀπεστάλη. — κ. Πάνον Ε. Κοντογούρην. Ἐλήφθη ἀντίτιμον 552 φύλλων «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων». Δ' καὶ Ε' τόμος «Ἐκλεκτῶν» δρ. 17. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Γ. Δ. Νούτσον. Ἐλήφθησαν. Ἐνεγράφητε. Ἀπόδειξις πληρωμῆς καὶ φύλλα ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἀπεστάλησαν. — κ. Χαριτὴν Τουρλιτάκη. Συνδρομὴ σας ΣΤ' ἔτους ἐλήφθη. Ἀποδείξις πληρωμῆς παρεδόσαμεν τῇ διευθύνσει τῆς «Ἐστίας». — κ. Γεώργιον Γεγλεν. Ἐλήφθησαν φρ. 15. Εὐχαριστοῦμεν. — κυρίαν Ἀλεξ. Παπαδοπούλου. Τὰ «Ἐκλεκτά» θὰ λαμβάνετε μετὰ τὴν νέαν διευθύνσιν σας. — κ. Ν. Γεράρδον. Ἐλήφθησαν δρ. 50. — κ. Α. Δ. Μακρόπουλον. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1486 ἀπόδειξιν σας παρακαλεῖσθε νὰ ζητήσητε παρὰ τοῦ ἀναποκριτοῦ ἡμῶν κ. Εμ. Βεκίρη. — κ. Π. Ἀντωνιάδην. Ἀπεστάλησαν. — κ. Ἀναστ. Βλαχόπουλον. Ἀπεστάλησαν καὶ φροντίσατε νὰ λάβετε αὐτά.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν κατὰ Ἐπαρχίας καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκετὴ ἢ αἰτήσεις νὰ συνοδεύηται μετὰ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Τὸ Φρούριον Σωμῶν δρ. 270 — Ἡ διδασκάλισσα μυθιστορία Εὐγενείου Σὺν δρ. 320 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἡτοὶ Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ — Merbill μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δρ. 370 — Ὁ Ἀγνωστος τῆς Βελλεβίλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 270 Ὁ Ἰππότης Μάτος, μυθιστορία Ponsou de Terrail δρ. 270. — Ἡ Ἀδελφοῦλα, μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) δρ. 280 — Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου, μυθιστορία Pierre Zaccoue (τόμοι δύο) δρ. 330 — Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης, μυθιστορία Η. Émile Chevalier δρ. 470 — Ἐθνικαὶ εἰκόνας, ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, δρ. 470 — Βίος τοῦ Μωάμεθ, μετὰ παραρτήματος περὶ Ἰσλαμικῆς θρησκείας ὑπὸ Οὐασιγκτόνος Ἰρβινγγος δρ. 2. — Τελευταία ἡμέρα καταδίκου, ὑπὸ Β'κτωρς Οὐγκώ, δρ. 4. Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 250 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμῶν, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 470 — Ἡ Ἑλμά, ἡτοὶ σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 220 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίῳ Βέρν, δρ. 4. — Ἡ Φύλλα τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσῶν δὲ Τεράτλ, δρ. 220 — Ἡ Ἀμαξία Ἀριθμὸς 13, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 11. — Ἐξομολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 220. — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιτρίας δρ. 440. — Ἡ Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 220 — Ἰστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνι (τόμοι 3) δρ. 4. — Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 430 — Τὰ ἔγγραφα ἐνὸς Κακουρήματος δρ. 270 — Κλεοπάτρα δρ. 270 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου μετ' εἰκόνων, δρ. 470. — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 430 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 660 — Περιόδια ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων δρ. 330. — Παρίσιον Ἀπόκριφα, μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ι. Σκυλίση (τόμοι 10) δρ. 6. Ἡ καλύβη τοῦ Θωμᾶ ἡ ὁ βίος τῶν μαύρων ἐν Ἀμερικῇ, ὑπὸ Ἐρρίεττς Στόβης, μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ (τόμοι 2) δρ. 250.